

Novo slovansko časništvo.

* „*Revue Slave seule Publication Périodique en Langue Française*“ imenuje se časnik, ki začne 1. maja izhajati v Varšavi pod vredništvom A. de Fontaina in bode obsegal književnost, znanosti in umetnosti slovanskih dežel. Izhajal bo 1. in 15. dan vsacega meseca po 7½ pól v osmini, v 6 zvezkih na leto s 24 slikami. Namen tega časnika je medsobno vzpoznavanje slovanskih narodov. — Naročnina celoletna (na tri mesece razmerjena) znaša 30 gold. na leto in se pošilja na administracijo: „Rue Marszałkowska N. 27/b“, — dopisi pa se pošiljajo: „Rue Hoža Nr. 3.“ — Cilj in konec tega lista je koristen, da se svet seznaní s Slovanstvom, važnim faktorjem Evropejskim; al težava je ta, da francoski ne zná vsak Slovan pisati, in da tudi ne razume vsak Francoskega jezika. Vredništvo bode tedaj moralo dopise in članke prestavljati v Francoski jezik.

* „*Slovinač*“ se zove nov časnik, ki bode meseca maja začel izhajati v Dubrovniku in obdeloval književnost, umetnosti in obrtnosti s pogledom po svetu in drugimi drobnostmi. Izhajal bode dvakrat na mesec po eni pólí. Vrednik mu bode Luka Zore, naročnina celoletna za vso Avstro-ogersko državo 5 gold.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu starega skušenega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

Iz globočine morjá.

(Dalje.)

„Gospod svetovalec“, prične na to Dolar resnobno in slovesno — „vse to sem tudi jaz premislil, tedaj iz vaših ust nisem pričakoval drugačnega odgovora. Zato mi pa vaše pojasnilo nikakor ne omaja trdnega sklepa“.

„Kakega sklepa?“ vprašam jaz zavzet.

„Iti za hudodelnikom in ga prignati z vkrađenim denarjem vred, kar ga bo še imel, nazaj.“

„Vi še upate kaj tacega?“ se jaz še bolj čudim.

„Upam in nadjam se, da se mi bo to tudi posrečilo“, odgovori z odločno resnobnostjo. „K vam sem prišel prosit le potrebnih pooblastil, s katerimi se mi bo pri vnanjih uradih mogoče skazati, kaj sem in če bo treba kake sodnijske ali policijske pomoči, da jo bom lahko dobil. Druzega ne prosim nič.“

„Druzega nič?“ rečem jaz čedalje bolj strmeč. „Premislite, pot je dolga in draga.“ Zadnjo besedo posebno povdarim.

„Vi menite, da me bo stalo veliko denarja“, reče smehljaje se, „in mislite: kje ga bom jaz, ubog praktikant, vzela!“

„Skoro mislim tako“.

„Toda s tem sem, hvala Bogu, preskrbljen. Tu pri sebi imam nekaj čez 2000 gold. Res je to vse moje zadnje premoženje, ker se mi je posrečilo iztirjati nek po očetu mi zapuščeni dolg. Ta znesek so oče že zbrisali, ker niso imeli nobenih dokazov v rokah; dolžno pismo se je bilo namreč zgubilo. Jaz pa sem ga po sreči našel in tako sem iztirjal dolg z 10letnimi obresti vred.“

„Ali ne ravnate neprevidno, da mislite ta po sreči dobljeni denar, čegar ste gotovo zelo potrebni, zastaviti za reč, katera vam utegne najbrže spodleteti?“

„Gospod svetovalec, razložil sem vam svoje razmere, razodel svoje nade. Ema je moj cilj in konec,

če se mi posreči s pomočjo teh 2000 gold. pridobiti jo, jih z veseljem žrtvujem; če jih pa zastonj žrtvujem, no, potem sem tam, kjer zdaj, in bi tudi ne maral za-nje. Le na ta način si morem Ema priboriti, s svojo službo ne, to sem že spoznal, kajti predno bi jaz postal sodnijsk svetovalec, star bi bil vsaj že 60 let.“

Občudovajoč to odločnost mu po kratkem razgovoru o nekaterih drugih potrebnih drobnostih obljubim preskrbeti mu, česar potrebuje, posebno pa odpust za nedoločen čas, da bi, če bi se vrnil brez Spitterja in vkrađenega denarja, lahko zopet pri nas nastopil službo.

„Tega mi ni treba“ — mi odgovori odločno — „vrnil se bom ž njim ali pa — nikoli.“

Izrekši to odide. Drugi dan ima vsa pisma v rokah, katera bi mu utegnila služiti pri njegovem namenu, in odrine, pustivši mi pismo za Ema s prošnjo, naj bi jaz skusil ga spraviti jej v roke, kar sem mu z veseljem obljubil, občudovajoč njegov pogum in moč njegove ljubezni do Eme in zato mu prav s srca želeč, da bi srečno dosegel svoj cilj.

Čez nekaj časa se mi je res posrečilo izročiti gospici Emi ono pismo. Imel sem pri Riparju nekaj opraviti, al ker je bil ravno po kratkem poslu z doma šel, me prosi hčerka (memo rečeno res krasna deklica), naj malo potrpi, in ostane pri meni v sobi, izgovarjaje se, da mati še ni popolnoma napravljena. To mi je bila najlepša prilika oddati ji pismice, katero sem bil, nadjaje se take prilike, sabo vzela. Prebere ga, postane bleda in omahne, a z vso močjo se premagujoč me pogleda v obraz in reče:

„Vam je znano, kar je v tem pismu?“

„Ne! Oddam ga, kakor sem ga prejel od gospoda Dolarja.“

Zopet nekoliko omahuje, pogleda pismo vnovič in iz prs ji izbuhnejo besede:

„Revež! Meni se žrtvuje!“ Al brž, ko da bi se bala, da je izdala kako skrivnost, me zopet plašno pogleda in reče: „Vi ne veste — vam smem že vse zapati — —“

„Vse, vse vem, gospica“ — hitim ji jaz z besedo na pomoč, ko vidim, da je deviško čutje njeno v zadregi; „on sam mi je vse razodel, izvzemši to, kar je v pismu, predno je odšel v Ameriko po vas, gospica! Kajti le goreča in strastna ljubezen do vas ga je napotila tje.“

Potem ji razložim vse, kar sem vedel, ona pa mi pokaže pismo, čegar konec je bil:

„Čakaj me dve leti, če me ljubiš. Po tem času pa, če me ne bo, daruj mi solzico, kajti potem me ne bo več na svetu! Vendar ne žaluj, ampak upaj — upaj!“

Ta hip zašumi v bližnji sobi ženska obleka, gospica skrije pismo in mati vstopi brž po tem: gospica pa odide pogledavši me milo, kakor da bi hotela prositi, da naj molčim.

Ubogo dete! Molčal sem, a kedar sem po naključji kje naletel na njo, me je iskalo njeno oko, da bi iz njega bralo, kaj in kako. A jaz ji nisem mogel nič povedati, ko to, da nimam še nobenega, tedaj tudi ne slabega poročila od njega. — —

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* *Slovanskih društev na Dunaji*, ki šteje blizo 1 milijon prebivalcev in kjer živi okoli 200.000 Slovanov (med njimi samih 150.000 Čehov), je zdaj 24, in to: 1. „Slovanska beseda“, 2. „Slov. pjevačko društvo“, 3. Dunajski „slovanski sokol“, 4. Društvo „Včela“, 5.